

hvorefter der kan ydes Hjælp uden Fattighjælps Virkninger. En af de ærede Talere har allerede været inde derpaa, og ser man paa den Række Undtagelser, der her omtales, bliver man let betænkelig ved, at hele denne Administration foretages af mange forskellige Institutioner.

Udføres Lovene nu, saaledes som de skulde og burde? Det er jo mange forskellige, der har med Administrationen og Fortolkningen at gøre.  $\frac{2}{3}$  af Fattigunderstøttelsen er egentlig Fattighjælp, medens  $\frac{1}{3}$  ikke har Fattighjælps Virkninger. Men foruden Bestyrelsen af Fattighjælpen er der Administrationen af Alderdomsunderstøttelsen, Hjælpekassernes Bestyrelse, Værgeraadene med tilhørende Overværgeraad, Politimesteren, der udenfor København besørger Inddrivelsen af Alimentsbidrag. Hertil kommer saa, naar Enkeloven bliver gennemført, en særlig Administration for denne. Administrationen af alle disse forskellige Love medfører en Decentralisation, der absolut ikke er heldig. Den skaber ofte Forvirring, i hvert Fald en Usikkerhed, som vilde undgaas ved en mere centraliseret Ordning af alle de herhen hørende Forhold.

Hvori bestaar hele Fattigvæsenet, naar alt kommer til alt? Deri, at man søger at tage fra dem, om hvem man antager, at de har mere, end de selv kan bruge, eller i hvert Fald har noget at undvære, og giver til dem, der trænger. Denne Virksomhed, denne Forvaltning af Midler skulde jo dog gerne være saa retfærdig som muligt samtidig med, at man fik det bedst mulige Udbytte af de Penge, der kommer ind. Det er notorisk, at der mellem de mange forskellige Institutioner ikke altid er det Samarbejde, der burde være til Stede. Ofte er der nogen — ja, jeg vil ikke sige Jalousi, men dog noget i den Retning, imellem dem. Den ene vil hjælpe paa den Maade, den anden paa den anden Maade, de forskellige Kræfter arbejder ikke saaledes sammen, som man kunde ønske. En ensartet Behandling af de forskellige Forhold, der hører under Forsørgelsesvæsenet, vilde sikkert medføre Besparelser; med andre Ord, man vilde faa mere for de Penge, der anvendes, naar der var et bedre Samarbejde imellem de forskellige Grene. Hele vort Forsørgelsesvæsen er, som jeg før omtalte, i de sidste 25 Aar gaaet mere frem end i de foregaaende hundrede Aar, og der stilles stadig nye Krav. Fra den saakaldte Evighedskommission — den højtærede Minister har nu den Ære endelig at være blevet Formand for denne Kommission — kan vi snart vente et nyt

og stort Spørgsmaal, nemlig om en Invaliditets- og Alderdomsforsørgelsesfond, om Hjælp til Selvhjælp etc. Alle disse mange stykkevise Reformers burde en Gang underkastes en Revision, ikke saaledes, at man dermed stoppede for de humane Loves Virksomhed, som vi nu har, eller generede den i nogen Maade, men saaledes, at de toges op til en samlet Overvejelse, under hvilken man da kunde drøfte, hvorledes Administrationen bedst kunde centraliseres.

I Anledning af den Velgørenhedskongres, der afholdtes her i 1910, blev der af Amtmanden i den By, hvor jeg hører hjemme, fremlagt nogle trykte Oplysninger, og af disse fremgaar det, at Udgifterne for Stat og Kommuner i 1908—09 til Hjælpekasser, Alderdomsunderstøttelse og Fattigvæsen var ca. 20 Mill. Kr. I de senere Aar har der fundet en rivende Udvikling Sted paa dette Omraade, og efter de seneste Oplysninger, jeg har kunnet faa desangaaende, er man nu oppe paa 25 à 26 Mill. Kr. Men naar man er naaet op til saa stort et Tal, var det da ikke rigtigt, om Ministeren tog under velvillig Overvejelse at søge nedsat en Kommission med den Opgave at tilvejebringe en større Centralisation af alle de sociale Love, der har Forbindelse med hinanden? Vi har nedsat Kommissioner om alt muligt mellem Himmel og Jord, havde jeg nær sagt, og jeg skal ikke just sige, at jeg er begejstret for det Udbytte, vi hidtil har haft af Kommissioners Arbejde. Vi har nedsat Kommissioner om Forsvarssagen, Kirkesagen, Børnelovene, Medicinalvæsenet, men alle de sociale Love har vi ment at være dygtige nok til at kunne klare uden nogen som helst Hjælp; det Arbejde kunde Rigsdagen selv besørge. Men derfor er det ogsaa blevet, som det er. Ved en Revision af de sociale Love vilde der efter min Mening ikke alene kunne opnaas Besparelser, rent økonomisk set, men ogsaa for de ydende og de nydende vilde mange af de Ulemper, der klæber ved det nuværende System, kunne fjernes. Det er paa mange Steder, at de, der trænger til Hjælp, nu skal henvende sig, de skal til Hjælpekassen, til Værgeraadet o. s. v., og det er ofte de samme Folk, der trænger til Assistance de forskellige Steder.

Til disse Betragtninger skal jeg indskrænke mig. Jeg tror, at der her er et Omraade, hvor en Kommission, i Modsætning til paa mange andre Omraader, vilde kunne give et reelt Udbytte til Gavn baade i den ene og den anden Retning, ikke mindst i Retning af at faa det fulde Udbytte af de Penge, som Staten og Kom-